

El principi de la societat

Resulta evidentment engrescador el perfil o silueta que il·luminant-se va neixent al redós d'uns principis ben planejats, quan tots ells són orientats a una i única finalitat primordial, ja que des del seu inici denoten clarament un resultat positiu de l'obra empresa, així com també evidencien tota la bonesa del desig perquè han estat creats, puix que l'impuls que els vigoritza no és altre que l'anhel constant de procurar enriquir paulatinament l'intel·lecte de cada u d'aquells que amb els coneixements literaris i científics que hauran aconseguit, rendiran en bé del nostre poble, tota vegada que no escassejant la cultura, podrà ésser cultivat constantment aquest pedregar esgarriós i erm, convertint-lo en una gemuda prada que ens oferirà els més assaïadors i sucosos fruits amb què sap obsequiar la ben entesa intel·ligència.

Ahí, uns sacrificant unes hores de l'habitual repòs, esmercen energia per tal d'introduir-se pels camins lingüístics, i arduos emprenen la ruta i a poc a poc s'enfilen per tal d'assolir la cima cobejada, que avui ja la veuen quasi bé dintre les serres mans i en el transcurs de l'ascensió, han pogut comprovar quant pot dominar la humanitat amb l'obra del geni de Zamenhof.

Ara, són uns altres els que llencen el crit de guerra a la ignorància, i aquest crit emana des de la Conselleria de Cultura del nostre poble, que emportada per un zel d'alt nivell cultural, obra de bat a bat les portes d'aquest gran palau, on tothom qui senti el desig de veure's embaumat pels perfums del saber, hi té un lloc a ocupar.

La crida no pot ésser més franca, doncs desitja el benestar de tots i la tonalitat de la mateixa té tot el deix de la paternitat, tota vegada que vol que tots els castellarencs siguin els beneficiats de la seva meritòria tasca. Amb el seu esforç ens ha demostrat que per assolir una vida riallera, cal extirpar en primer lloc, aquest flagell de la incomprensió, ja que mentre aquest tingui el peu damunt el cap de la humanitat, difícil seria comprendre tot el valor d'un riure.

I ara, doncs, som els castellarencs els que tenim la paraula; de nosaltres depèn l'ésser o no ésser i per tal cal aprofitar els moments, tota vegada que són propicis i amb la constància i l'assiduitat, seguir el camí que ens marca la necessitat, altrament demà, el que al·legui ignorància total, la culpa serà irremissiblement del que avui voluntàriament desprecia el prec paternal que a tots, sense distinció, amorosament ens ha estat adreçat.

L'oca misteriosa

III

Parèntesi i espectació

Si una característica hi ha en l'ambició humana que més permanència obtingui en l'esperit de l'individu, és aquella per la qual la mateixa ambició se sent satisfeta en la màxima egolatria; puix que com més s'ambiciona més s'adquireix, i com més s'adquireix més s'ambiciona.

Naturalment que existeixen termes mitjos i rares excepcions. No sempre la codícia va de bracet amb l'ambició. Hi ha un sentit neutral, sense tantes pretesions, que frena mesuradament: el sentit de la prudència.

Sense evidenciar tant a fons, afegirem, doncs, per concretar, que sovintament l'individu és prudent per modèstia, no per covardia.

Aquestes consideracions podrien fer-se tenint en compte l'espontaneïtat i el desprendiment que demostrà aquell bon home—seguirem nomenant-lo així atenent les seves reserves—que va venir a oferir-me l'oca misteriosa.

—I digueu. Va venir a portar-la junt amb la cadena?...—sento que em pregunta un amic, arribat suara mateix, al tro-

bar-me que acabo d'escriure les precdets ratlles.

—Efectivament: va venir.

—I què?, hi ha res més de nou?...

—De nou poca cosa. Però tot el manifestat, sembla que va confirmant-se.

—Fins i tot que l'oca va «pondre» la cadena d'or?...

—No sé tant encara. Amb tot, m'inclino a creure que sí... He començat ja, d'acord amb el Bon Home, a efectuar algunes diligències per esbrinar-ho.

—Digueu, digueu... Jo també vaig trobant-me interessat amb tot això.

—Ho crec. De moment, puc dir que l'oca i la cadena vaig tenir-ho aquí el dia convingut. L'animal és tota una peça. Molta planta, molt neta i curiosa, i amb tots aquells trets d'entenimentada i genial.

—I doncs aquelles tribulacions i engrescaments furiosos?...

—Aquí no va manifestar-se així. Ben al contrari. Tan bon punt va treure-la del cistell, va mirar un xic tímida, de primer a tots els que érem aquí presents; després va anar resseguint tot el de l'habitació. Veírem que, calmosament, va a assegurar-se a n'aquest balancí. Nosaltres quietes, un poc apartats, la contemplàvem. Després de posar-li unes galetes al seu abast i menjar-se-les tota laminerera, va pujar a n'aquest canapè, i entre els coixins quedà tota estarrufada i satisfeta. Cada cop que sonava el rellotge-cucut, estirava el coll, mirava enlaire, i semblava que somreïa. També va mirar llarga estona els llibres i retrats d'aquesta estanteria; i fins va semblar-me que escudrinyava molt atentament aquest volum de «Robaiyat», del poeta persa Omar Khayyam.

—Ho devia fer per la molt vistosa i rara que és aquesta edició francesa.

—Ho ignoro; però certament, va posar-hi molta atenció. Vàrem intentar portar-la aquí a fora, a veure si amb tant espai lliure faria de les seves; o bé si s'atalaiava de la carretera en la qual tan bona passejada hi féu anteriorment. Res d'això; va preferir tornar a entrar a la casa, desentenent-se de l'esplendidesa del lloc «quando l'ulivo se metzo sotto il vento, su la terre lavorata con pazienza seculare», segons expressà D'Annunzio. No va mostrar gaires més preocupacions i restà tranquil·la totes les demés hores.

—I la cadena?...

—La cadena encara m'intriga més. L'apariència, és una espècie de *pendantif*; puix que a més de cadena fina i riquíssima pel seu tramet, té fermada a una de les anelles, una mena de moneda petita, també d'or pulit, amb una inscripció o recordatori. A un costat, hi ha aquestes lletres: M. A. Y. A.; i a l'altre, unes xifres o signes per mi completament incomprendibles.

—Es curiós... D'on rediantre haurà vingut tot això!...

—No sé. No sé. Tot em fa sospitar que l'oca ve de molt lluny.

—I ara, on teniu aquest fenomen?...

—El següent dia d'haver-la portada el Bon Home, ja vaig traslladar-la a Barcelona, i ara és a la Granja Experimental d'Horta. Vaig confiar-la al meu amic Pasqual Mendieta, antic director d'aquell establiment avícul, explicant-li tot el succeït, i espero que em donarà el seu parer imparcial. Va dir-me que necessitava uns dies per examinar-la. Vaig accedir-hi, naturalment, i tenim d'esperar els resultats de la investigació. El que va manifestar-me tot seguit, és que li semblava que es tractava d'una oca de la raça de les Caldees.

—I què va dir de la cadeneta?...

—Després de contemplar-la i elogiar la seva perfecció, vàrem convenir d'ensenyar-la a un antiquari, un marxant de monedes i heràldica molt competent en qüestions de numismàtica, a fi de què opinés respecte el seu valor, el seu origen i la seva significació. Podria no ser cap moneda, i si un tribut nobiliari antic, va insinuar el senyor Mendieta.

—Així, ara no teniu encara cap definitiu concepte de l'enquesta?...

—No. Està tot en mans d'aquests experts. L'oca a la Granja Experimental, i la cadena ja està entregada també a Mister Sholls; un anglès molt intel·ligent en averiguacions d'aquesta naturalesa, al qual va recomanar-me el propi senyor Mendieta.

—Podeu dir que va per bon camí tot. Les observacions dels entesos poden, aclarir-ho molt.

—Evidentment.

—Ara que parlem d'observacions... Heu reparat que fa estona hi ha estacionat, aquí baix a la carretera, un auto de luxe, els ocupants del qual miren molt fixament cap aquí?...

—Aquell auto groc?...

—Sí. Oh!... A més, observeu: El xòfer és un negre.

—Teniu raó.

—I que fa estona que hi és, allà parat...

—Ara sembla que es disposa a marxar.—

Tots restàrem encuriosits. L'auto,

En la mort de Durruti

A tots els braus milicians que
ofrenen llur vida als fronts de
combat.

Les terres torturades de Castella
han begut sang calenta d'un valent
i els màrtirs que el feixisme hi arrestella
s'han remogut en un estremiment.

Florida roja, viva, fecundanta,
arrela en els sorralis i el pedregar
cada gota és un tany i el tany, la planta
que per tota la Ibèria granarà.

L'alè fred de la mort tralleja l'aire
i porta esgarripança a tots els pits.
La reacció no es fa esperar pas gaire
i els rostres blancs devenen enrogits.

Vivint vencies i, morint, guanyaves,
la darrera batalla que esperem
pifix tot un poble rera teu portaves
que diu: Present, Company! et venjarem.

Gernà caigut; la mort, que t'allibera
del proletari i humanal sofrir
serà d'aquesta guerra la bandera
que els fonaments del món farà estremir

i, si tota la terra és perd en flames
abrandades per l'odi més pervers,
serà el far lluminós que tu proclames
per purificació de l'Univers.

LLUIS MONTAGUT
del P. S. U. C.

efectivament, era tot pintat de groc, i era un cotxe de luxe. El seu conductor, si no negre, almenys era «mulato». A l'interior ens va semblar que hi anava una senyora.

Tanmateix, però, això no tenia importància... Qui sap què miraven!... Excursionistes curiosos?... Estrangers de pas?... Aneu a saber... Sinó fos per l'esdeveniment de l'oca estrambòtica, no valdria la pena de donar importància a n'aquest auto.

No obstant, molt remotament aparegué en el nostre pensament la sospita d'una nova intervenció flamant i inesperada. Al desaparèixer l'auto, l'amic es despedí, concloent, mentre encenia la pipa:

—No ens hi amoïnem. Potser es tracta d'el negre que tenia el alma blanca...

J. VIVES I BORRELL

Nota del Consell Municipal

Aquest Consell Municipal, posa de manifest a tots aquells a qui pugui interessar que a partir del primer de desembre propinent els qui vulguin disposar del Saló Municipal d'Espectacles (ex-Ateneu Castellarenc) per tal de celebrar-hi qualsevol acte o reunió, deuran sol·licitar-ho per escrit i amb l'anticipació necessària a aquest Consell Municipal, previ pagament de la quantitat de deu pesetes per cada petició.

Castellar del Vallès, 26 novembre 1936

El President del C. M.,
V. Roca

SUBSCRIVIU-VOS A «LA FARGA»

Pro Hospitals de Sang

La franca acollida que el poble de Castellar ha fet a la recaptada oberta per als Hospitals de Sang, contribuint tot-hom en la mesura que les seves possibilitats permetien a la mateixa, fa que aquesta comissió organitzadora del gran festival que s'apropa, es senti completament optimista i espera, donat el prestigi dels col·laboradors amb què compta, poder fer-lo amb la propietat que pel seu fi requereix.

A continuació ens plan publicar la llista dels donatius en metàl·lic que ens han estat fets fins ara, advertint que si algú, per manca de temps o altra causa no ha estat possible invitar-lo a figurar-hi, la delegació del Socors Roig Internacional, que forma part d'aquesta comissió, ens ha ofert el seu local social (abans Ateneu) per a recollir els donatius que volguen oferir.

LLISTA OBERTA

	PESETES
Col·lectivització Barbers	25
«La Vallesana»	15
«La Rabassada»	10
Unió de Rabassaires	100
Jaume Homet	5
Antoni Tort	10
Llorenç Baqués	5
Marc Criach	5
Valentí Quer	5
Isidre Viñas	10
Feliu Borrell	0'50
Joaquim Fornell	5
Isidre Bruguera	10
Marc Datzira	5
Ramon Poch	10
Segimon Pedragosa	15
Vicenç Comas	20
Ramon Alguer	5
Jaume Masaven	5
Daniel Rocavert	2
Josep Cuscó	10
Casimir Pallàs	10
Joan Oliveras	5
Marian Oliveras	5
Esteve Ribatallada	10
Josep Ventura	5
Joan Brossa	5
Florenci Arderius	4
J. B. F.	10
Pau Tubau	2
Joan Alsina	5
Vda. de Pere Homet	5
Josep Romeu	5
Antoni Corominas	3
Teresa Rovira	5
Joan Compte	5

361'50

(continuarà)

HA MORT UN HOME

Ha mort un home, però un HOME en tota l'extensió de la paraula i amb la seva mort perd la Revolució Espanyola la figura de més relleu que en aquests supremes instants, era l'ànima de tots quants lluiten en el front de batalla.

No som els homes de la Confederació Nacional del Treball, creadors de cabdills ni aduldors d'ídols; tampoc som partidaris d'eregir monuments literaris en honor a un personatge per molt elevada que sigui la seva personalitat; però sí sabem inclinar-nos davant la realitat dels fets i apreciar amb tota magnitud, el valor incalculable d'una vida fornida de gestes heroiques, totes elles escrites amb sang: aquesta ha estat la vida de Durruti. Per això avui ens dol la seva mort i ens dol en el més recòndit del nostre ésser, l'absència de tan noble, sincer i lleial camarada.

Els que són coneixedors de la seva vida d'incansable lluitador—siguin amics o enemics—hauran pogut constatar que els homes com ell, avalen amb la paraula i l'acció, l'amor que senten envers l'ideal i pel qual viuen.

Durruti! L'home que li havien estat aplicats els qualificatius més vils i els epítets més vulnerables; assaltador de bancs, bandoler amb carnet; el propagandista sense responsabilitat venut a l'or de les dretes, i fins si tot això no fos prou, assassí i criminal, ha donat el desmentiment més rotund a tots aquells que d'aquesta manera parlaven d'ell; els ha donat proves del què val un HOME, el què pot un HOME i el què deu ésser un HOME.

Ha acomplert la seva paraula. No en va deia, que tot aquell que estima el seu ideal deu sacrificar-se pel mateix i ofrenar si fins convé inclús la mateixa vida. I així ell ho ha fet.

Havia nascut per a lluitar per un ideal comú a tots els homes de consciència lliure. Lluità en el taller, des del sindicat, des del carrer, contra la burgesia explotadora, contra la tirania dels governs. Mai però mai amb els ideals que no eren els seus, tingué per ells la més petita ofensa i agravi, ja que partint del principi de llibertat—per qual la seva vida fou una lluita continuada—respectava tot quant era un sentiment, tot el que equivalia a un ideal.

Així era Durruti: l'artista de la lluita. Per un ideal nasqué, per a aquest lluità i per a aquest morí.

La Confederació Nacional del Treball i la Federació Anarquista Ibèrica, poden enorgullir-se de què els seus homes re-

presentatius, saben emmaridar-se amb la mort, per tal que la bandera roja-negra símbol de l'ideal suprem que ha d'unir als mortals en una estreta abraçada fraternal, onegi pel damunt de totes les passions, pel damunt de totes les roïndats i pel damunt de totes les lluites fratriques que flagellen a la Humanitat.

Recordem al company, a l'amic, al germà que sabé morir per la nostra causa, la causa de tots, i sigui la seva mort la què ens esperoni per a continuar aquesta lluita titànica i per a què el seu sacrifici de tota la vida no resulti estèril. Que cada u de nosaltres procuri d'imitar-lo i sapiguem ésser dignes successors seus. Si així ho fem serà el millor tribut que podrem rendir en recordança seva.

Camarades tots de Castellar! Dedicuem un record, però un record que brolli sincer i esporàdicament del fons del nostre cor, per a l'home que tan vilment havia estat tractat i no obstant, fent honor al seus ideals de llibertat, ha pagat amb moneda diferent: Ha retornat bé per mal. Ha ofrenat la seva vida.

Que sobre la terra que el cobreix, procurem aixecar-hi el gran edifici de germanor pel qual, ell, ja hi ha posat una pedra més.

C. CARENAS

●● ESPORTIVES ●●

FUTBOL

L'Agrupació Esportiva, fa avinent a tots els seus socis i simpatitzants, que malgrat els seus esforços, no li ha estat possible concertar cap encontre per a diumenge, degut als pocs equips amateurs que es desplacen pels pobles jugant encontres amistosos.

Durant el proper mes de desembre, desfilaran pel nostre camp, valuosos equips amateurs de la capital. També hem de dir que alguns partits es jugaran al matí.

D'acord amb el Comissariat de Cultura Física i Esport, la Lliga Amateur ha suspès el campionat d'enguany que havia de començar diumenge proper. De no rebre aquesta comunicació, el nostre club s'havia de desplaçar a Gironella, per a jugar el primer encontre.

NOTI-SPORT

NOTICIARI

ASSEMBLEA DE LA U. G. T.

En l'assemblea general d'afiliats a la U. G. T. local, que va tenir lloc el passat dilluns a la nit, després d'aprovar-se l'estat general de comptes fins aquella data, varen elegir-se els càrrecs de President, Secretari i Tresorer de la susdita organització sindical que recaigueren en els companys Pere Ronda Ribas, Francesc Peña Garcia i Joan Vilanova Brosa, respectivament.

Desitgem als nous companys que han passat a formar part de la Directiva de la susdita sindical, un bon encert en llur comès.

REUNIO GENERAL DE GERMANDATS

Pel vinent diumenge, dia 29 del mes que som, a les 10 del matí, les quatre Germandats locals, han convocat una reunió general d'associats que tindrà lloc en el Saló Municipal d'Espectacles, en lloc del Saló Excelsior Cinema, com venia indicant-se en les convocatòries, amb el fi d'arribar a un acord definitiu sobre la fusió de les mateixes i creació d'una Mútua.

Davant la importància dels acords a adoptar i per l'interès dels mateixos associats, les entitats esperen que tots hi assistiran.

SOCORS ROIG INTERNACIONAL

L'Organització del Socors Roig Internacional, d'aquesta població, ens prega fem públic que a partir de demà dissabte, tindrà obertes les seves oficines instal·lades a una dependència de l'ex-Ateneu Castellarenc, als efectes d'inscripció i cotització, les quals funcionaran provisionalment tots els dissabtes de 3 a 5 de la tarda i de 7 a 9 del vespre.

Ço que ens plau fer-ho patent per a coneixement de tots els seus afiliats i simpatitzants en general.

EL TEMPS

Podem ben dir que ja fa una setmana que la pluja no ens deixa, i per cert una pluja d'aquelles que fan una bona saó.

De moment, l'hivern es presenta molt

benigne, sens dubte a causa de les persistents pluges i en resum, fa un temps admirable sobretot per l'agricultura en general.

CURS D'ENSENYAMENT PER ADULTS

Ens enterem que el proper dilluns començarà el curs d'ensenyament per adults d'ambdós sexes a les Escoles Nacionals i que les inscripcions podran efectuar-se a partir d'avui a l'Escola de Nois de 5 a 7 de la tarda.

Ço que publiquem per a coneixement de totes aquelles persones a qui pugui interessar.

MILICIA FERIT

Amb el consegüent disgust, ens assabentem que l'actiu milicià del nostre poble Isidre Serra Treserras, el qual formava part de la gloriosa columna de l'immortal Durruti, en un dels recents combats sostinguts a Madrid, resultà ferit d'una cama, havent estat traslladat a l'Hospital Militar de Barcelona.

Desitgem a l'infortunat company, un prompte i complet guariment.

TRASLLAT DE LA CASA DEL POBLE

Ens assabentem de l'acord darrerament pres pel Consell Municipal de la nostra població, referent al trasllat de la Casa del Poble a la casa-torre de Can Tolrà, recentment incautada, quin trasllat tindrà lloc dintre pocs dies.

Davant les excel·lents condicions que reuneix l'esmentada finca, trobem molt encertat el canvi.

NAIXEMENTS

Dia 18.—Elvira Prat Serratusell, filla de Miquel i Domèneca.

Dia 21.—Jordi Baldó Mañosa, fill de Josep i Maria.

Dia 23.—Dolors Solà Carné, filla de Joan i Roser.

Dia 23.—M.ª Magdalena Torrella Magre, filla de Joan i Carme.

Dia 23.—Rosa Clariana Vilanova, filla de Ramon i Engràcia.

La nostra més sincera enhorabona als pares i respectius familiars.

DEFUNCIO

Dia 21.—Elvira Farell Comadran, vídua, de 75 anys.

El nostre més sentit condol als familiars de la traspassada.

Castellarencs:

Llegiu i propagueu

“La Farga”

Bateria de Cuina

de les millors marques

les trobareu a la Llauneria

M. Rovira - MAJOR, 49
TELEFON 20